

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

w sprawie ze skargi C.K.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II UK 141/18,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 listopada 2019 r.,
postanawia

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

C.K. (dalej: Skarżący), 4 września 2019 r. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość). Skarga dotyczyła postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II UK 141/18 o rentę socjalną, i została wniesiona przez Skarżącego osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość uregulowana jest w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2004, nr 179, poz. 1843, ze zm.), dalej: ustawa o skardze na przewlekłość.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W ustawie o skardze na przewlekłość nie została uregulowana kwestia zdolności postulacyjnej. W tym zakresie należy więc odwołać się do przepisów regulujących postępowanie cywilne, gdyż to one znajdują zastosowanie w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Tak zwany przymus adwokacko-radcowski nie występuje w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 87¹ § 2 k.p.c.). W związku z tym, również skarga na przewlekłość, do której rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy, jeśli postępowanie, w którym według skarżącego występuje przewlekłość jest sprawą cywilną, zasadniczo nie może zostać skutecznie wniesiona osobiście. Pogląd ten jest utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 marca 2019 r., I NSP 3/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 11 września 2019 r., I NSP 87/19).

Mając na uwadze powyższe, skarga na przewlekłość wniesiona przez Skarżącego osobiście, wobec braku okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 87¹ § 2 k.p.c., dotknięta jest brakiem nieusuwalnym, co powodowało konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku.

Wobec tego, na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 370 w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ k.p.c. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

